

Na Kviklandu bylo brzy ráno. Rudohněv, Žlutás a Modrasové se shromáždili na pláži, aby se umyli. Najednou se z kopce vyřítila Matylda a cestou dolů volala:

„Podívejte, co jsem našla!“

Když se konečně zastavila a snažila se popadnout dech, ostatní Reptáci si s podivem prohlíželi, co přinesla.

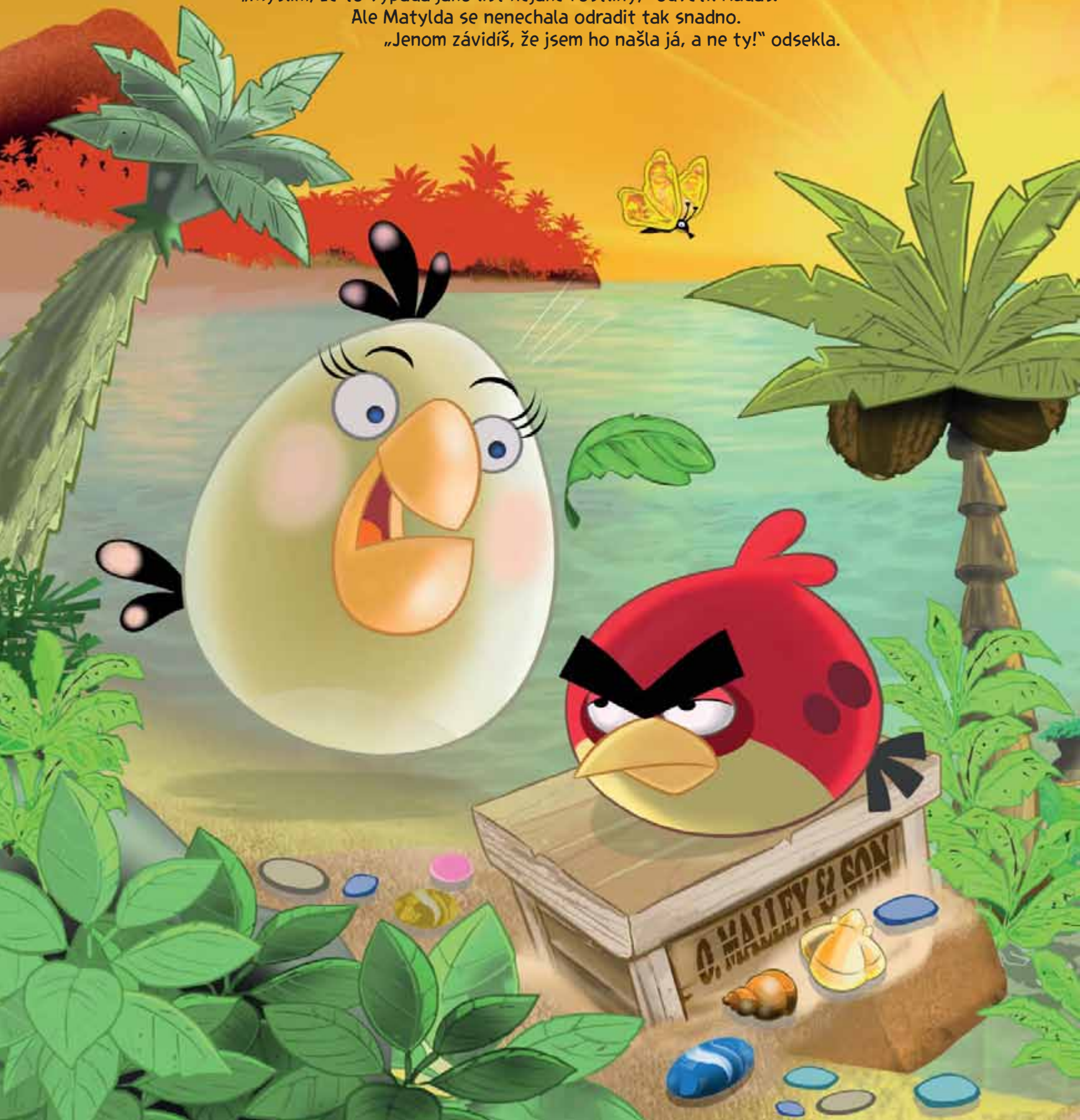
„Co to je?“ zeptali se budníček, bukáček a buňňáček všichni najednou.

„Zelené peří,“ odpověděla Matylda, „to dokazuje, že na ostrově jsou i jiní ptáci.“

„Myslím, že to vypadá jako list nějaké rostliny,“ odvětil Rudás.

Ale Matylda se nenechala odradit tak snadno.

„Jenom závidíš, že jsem ho našla já, a ne ty!“ odsekla.

Reptáci si ale nevšimli, že opodál
za skálou je schovaný dobře maskovaný
zvěd.

Ten okamžitě utíkal povědět ostatním
prasatům, co slyšel.

Rudohněv byl celou noc vzhůru, aby hlídal vejce, a tak byl velmi unavený. Právě usínal, když se objevil Žlutás, aby se pochlubil se svým vlastním objevem.

„Hej, Rudási, hádej, co je tohle!“

„Klobouk a kulatý kousek skla,“ odpověděl Rudohněv.

„Voda je vyplavila na pláž,“ vyprávěl Žlutás, když vytřepal z klobouku vodu a posadil si ho na hlavu.

„Minulý týden jsem na pláži našel knihu, která měla na obálce právě takový klobouk a legrační kulaté sklo. Koukni, ono věci zvětšuje! Teď mohu všechno pečlivě prozkoumat. Stanu se tím nejchytřejším ptákem na ostrově!“

„Věřím tomu, že ano,“ podpořil ho Rudás.

Ve stejnou chvíli v Chrochticích čekal císař Ovar I., až se objeví jeho snídaně.

„Chci vejce!“ hulákal.

„Bohužel musím hlásit, že stále žádná nemáme,“ odpověděl šéfkuchař. „Co takhle smažený banán?“

„Já chci vejce! Já chci vejce!“ skandoval císař a bouchal vidličkou do stolu.

Šéfkuchař začínal být zoufalý, když v tom spatřil, jak se z lesa vrací prase, které mělo výzvědnou službu. Jakmile se špion dostal až k nim, šéfkuchař se ho hned zeptal: „Co je nového u Reptáků?“

„Chtějí mi odevzdat svá vejce?“ přidal se císař Ovar I.

„Nikoliv, Vaše Veličenstvo. Ale myslí si, že na ostrově je nějaký nový pták.“

„A proč si to myslí?“ chtěl vědět císař.

„Našli zelené peří.“

Krutovládce se na chvíli zamyslel a pak se zeptal: „A jak toho můžeme využít?“

„Vaše Veličenstvo,“ začal šéfkuchař. Pak už mu šeptal do ucha: „Někdo by se měl přestrojit za zeleného ptáka a ukrást vejce.“

Císař přikývl.

„Teď jsem na to přišel. Někdo by se měl přestrojit za zelené vejce a ukrást ptáky.“

„Ehm, Veličenstvo,“ špitl šéfkuchař, „jsem si jist, že jste chtěl říci, že by se někdo měl přestrojit za zeleného ptáka a ukrást vejce.“

„Vždyť to povídám,“ zařval císař. „Štětináč dořeší detaily.“

Štětináč nejprve supěl pod fousy, ale pak se podřídil císařovu přání. V neskutečné hromadě nepořádku nakonec našel, co hledal: zelenou kovovou konev.

Když Štětináč představil císaři svůj plán, vládce svolal své vepřisluhovače, aby vybral dobrovolníka. Ukázal na Čuňánka, na to nejmenší prase v poslední řadě.

„Ty budeš mít tu čest, infiltrovat se do reptací kolonie a přinést svému milovanému císaři jejich vejce.“

Ostatní vepřisluhovači sice říkali, že mu závidí, ve skutečnosti by ale s Čuňánkem nikdo neměnil.

„Císař si vybral právě tebe!“ připomínali mu. „Je to pro tebe velká pocta!“

Čuňánek to ale cítil jinak, když se plížil směrem k reptací kolonii. Nejvíc ze všeho se bál. Slýchal strašlivé historky o prasatech, která byla vydána Reptákům na milost a nemilost. Ale musel jít, protože to přikázal císař.

Matylda měla hlídku u vajec. Hrála na bongo a Modrasové cvrlikali do rytmu bubnu. Ostatní Reptáci se od toho rámusu drželi dál, ale od kraje lesa se k hudebníkům plaše blížil zelený cizinec.

„Promiňte,“ pípl, když se přiblížil na doslech a odkašlal si. „Jsem pták Zeleňák a ztratil jsem se támhle v lese.“

Když si nově příchozího všimla Matylda, poskočila radostí.

„Zelený pták! To peří, co jsem našla, bylo opravdu skutečné!“

Čuňánek byl překvapený, když mu Matylka něco strčila. Ale byl to jen jeden z jejích náhrdelníků, vyrobený z lastur, plastových knoflíků, víček a skleněných korálků.

„To je pro tebe!“

Matylka náhrdelník navlékla na zelenou konev. Když do ní omylem uhodila, ozval se dutý dunivý zvuk.

„Určitě máš tvrdou hlavu.“

„Já – já jsem proslavený svou tvrdou hlavou,“ vymýšlel si zoufalý Čuňánek, „někdy mi dokonce říkají Tvrdohlav.“

„Báječná přezdívka!“ vypískla Matylka a zatočila se se Zelenáčkem dokola.

„Uspořádáme na tvoji počest velkou oslavu!“

Modrasové se tím nadšením nechali okamžitě nakazit. Začali jeden s druhým tancovat a do rytmu o sebe tloukli dřívky.

Ale pro Čuňánka bylo těžké přidat se. Báł se, že mu každou chvíli konev spadne z hlavy. Kdo ví, co by Reptáci udělali, kdyby ho odhalili.

„Musím toho nového ptáka představit ostatním! Modrasové, vy tu zůstaňte a my jdeme.“

„A co tady vlastně strážíte?“ zeptal se návštěvník. Čuňánek si vajíček všiml hned, jak přišel. Vždyť to byla kořist, kterou měl donést císaři.

„To jsou naše vejce,“ prozradila Matylda. „Ta hanebná čuňata se nám je stále snaží ukrást.“
„Hanebná čuňata?“ podivil se cizinec.

„Ano. Máš štěstí, že jsi na ně nenarazil po cestě sem. Teď se ale pojď seznámit s Bombasem. Je báječný, přestože má malinko vznětlivou povahu.“

Zelený pták měl hned příležitost se s jeho výbušným temperamentem setkat.

Bombas totiž zrovna snídal, což byla činnost, u které nejvíc nesnášel jakékoliv vyrušení. Jakmile je uviděl, začal rudnout v obličeji a během několika vteřin s ohlušujícím rachotem vybuchl.

